

olle temma sõame ligutaminne ei kuisse karmwas. — Tõise paksuwa talle wina, pilkasiwa temma murreliko meest, ja et temma kül eddimält es tahha neidega kokkosestsi, kui se wiin olli ärrawoetu, ja pä hullus nakkas minnema, sis es olle ennamb waese emma sõnna, ei omma pattu hukkatus melen, nink peake olli Jaan jälle omma wanna jone pääl, ja weel hullemb, kui temma enne olli olnu.

Kui weel laiw tõisel päiwal merde es sa minna, kunna tuul perri es tahha olla, sis olli ne koppiko pea ärraraisatu, mes Janil ütten olli, ja karmwala kaupleja, kes wangele sedda wina laiwa päle tõiwa, es tahha ennamb middake Janile anda. Sis tõssi se pattu himmo. Hullust pääst tannit temma kui ellaj selle jogi perra, kist sedda piibli ramato, mes emma wiimses armo perrandusses olli andnu — kon temma neid kalli sõnnu tuhhat kõrd omma silmawega olli kistnu, — sedda kist temma akna päält, ja pal sedda wina wasta wahhetada. Ramatul olli hõbbehagi, neide perrast himmust sedda se kaubamees, ja Jaan and wina wasta omma Piibli-ramato ärra. — Ent se wanna sõamihhe südda läts wallo täüs. „Sinna kelm!“ ni pand temma Janile päle, — ost se ramato kaupleja käest, ja läts, nink and sedda Jani emmale taggasi, ja üttel: „Maine, ärra ikke, sinno poig ei olle sedda silmawet wäärt, mes sinna temma perrast wallat.“

Ent emma murret tost weel ennamb, sest nüüd olli ka se wimane lotus ärralõpnu, et surm tedda ütskõrd pojaga piddi jälle ühhendama.

Laiw olli merde ärralõnnu. Rand kätte filmist. Es nõtta muud kui wet ja taiwast. Ent tost tunnist sani, kui Jaan sedda kallist ramatut olli ärrawahhetanu, olli kui üts rasse kiwvi temma sõame päle kalutu. Üts salla-mahtu hiem ja wärriseminne karmwe temma luije möda, ja õsel kui kist maggasiwa, sis olli se wanna seersanti hääl temma kõrwun, ja heidit tedda unne päält. Ja kui temma maggama jäi, sis näüdeti unnen temmale se wanna emma, kui temma jääl wangi ternin maan olli, ja se ramatot